

אניכים יקרים ולאי בני המשפחה!

אז לפני כל היום, והסניף נשאר רחוק.. אבל אנחנו יחד גם ככה!!
 שמחים להביא לכם שוב פעולה אלקטרונית, עם אבא, אמא או האחים. גנונו ומספרו לנו את כל איך היה!
 שימו לב, הפעולה בנויה למחנה ולמחנה רחוק, אנחנו יודעים.
 לכן, לואי, אינכם מרוק!

בזיכרון לבניין אריאל בקרוב מאוד!
 צוות התנועה הארצית, גולן אריאל

← הכנה לפני שבת: הדפיסו את דפי הפעולה.

שלב ראשון:

נעשה 220: כל אחד יגיד משהו שהוא היה עושה לפני הקורונה בצורה מסוימת, ויספר איך הוא עושה אותו בתקופת הקורונה. ברור שהמציאות של הקורונה שונה מאוד וחסרה מאוד ביחס לחיים שהיינו רגילים אליהם. (כדי לעשות סבב בצורה מעניינת, אפשר להביא כלי שימש כרמקול ולהעביר אותו בין המשתתפים).

שלב שני:

נשחק ג'אנג ספייד פיקולו (או כל משחק אחר שמשחקים בעזרת חפץ, כאשר אפשר לקחת את החפץ אך להמשיך במשחק בלעדיו).

לאחר זמן מה של משחק, ניקח את המקל של הג'אנגל ספייד/ את הפעמון של הפיקולו, ונבקש משאר המשתתפים להמשיך במשחק. הם כנראה ימצאו דרך אחרת כדי להמשיך לשחק.

← נשאל: איך היה לשחק בשני החלקים של המשחק? האם היה חלק אחד שהיה כיף/טוב/נוח יותר מהשני? אם הצלחנו להסתדר בלי החפץ שנלקח, האם יש לו בכלל משמעות וצורך?

שלב שלישי:

נדמיין יחד: דמיין מציאות שילדים קיבלו את הג'אנגל ספייד בלי המקל. האם הם מצליחים לשחק? איך? האם המשחק הוא טוב ושלם כמו שהוא היה יכול להיות?

ברור שלא! הם אמנם יצליחו לשחק, אבל ברור לנו שהמשחק יהיה ברמה הרבה פחות שווה..

נמשיך ונדמיין: דמיין מציאות שחלילה הקורונה ממשיכה איתנו עוד הרבה שנים. ילד נולד לתוך המציאות הזו, ולתוך ההנחיות שאנו מכירים. האם הילד שנולד, ירגיש את השוני המטורף בין החיים שלפני לחיים שלו עם הקורונה?

בשלב הראשון של הפעולה שמענו על כל השינויים שחוונו מאז הקורונה. האם ילד שיוולד למציאות הזו, ירגיש בזה? האם הוא ירגיש את החסרון בחברים? בחיבוקים? האם הוא ירגיש שחסר לו לראות את סבא וסבתא, או שהוא פשוט יהיה רגיל שככה זה, את סבא וסבתא רואים רק דרך הטלפון או הזום.. הרי גם אנחנו עצמנו התרגלנו! מוזר לנו לראות תמונות של אנשים מחובקים, או להסתובב ברחוב ולראות אנשים בלי מסכה.. איך התרגלנו לחיים עם הצהרות בריאות כל יום.. זה כבר לא מוזר לנו, למרות שבאמת זה הזוי לגמרי!

מה קורה כאן? נמשיך לדבר על כך בשלב החמישי.

שלב רביעי:

נשחק פנה ליוגה

← נשאל: האם זה כיף להיות הפרה העיוורת? לא! זה קשה מאוד! אנחנו רגילים לזהות אנשים ע"י העיניים, ועכשיו אנחנו צריכים לזהות אותם בחושים אחרים וזה מאוד מאוד קשה ולא נוח!

ככה אנחנו ביחס לבית המקדש. אנשים שחיו כשבית המקדש היה קיים ונחרב, הרגישו שלקחו להם את האור, את העיניים, וזה היה קשה להם וכואב להם כל כך אבל ילד שנולד עיוור, בכלל לא יודע מה הוא מפסיד.. וכאלה אנחנו. התרגלנו למציאות עיוורת, התרגלנו לחיות על פי כללי המשחק החסרים!

נעבור לשלב הבא כדי להמחיש לנו טוב יותר את העניין.

שלב חמישי:

נציג/ נקרא את הקטע הבא:

על גבעה אחת ניגן לו רועה צאן בחלילו האהוב. המנגינה היתה שובת לב. כל הכבשים נמשכו בחבלי המנגינה וצעדו אחרי הרועה. מנגינות החליל החיו את נפש הרועה והוא לא עזב את חלילו.

יום אחד, התרשל הרועה בניגונו ואיבד את החליל, והחליל נשכח באחד השדות שבדרך.

למרות החיפושים הרבים, לא נמצא החליל, אך במקומו נמצא חליל חדש. הרועה ניסה את החליל החדש, אך למרבה האכזבה הוא גילה שבחליל החדש חסרים חורים, ואי אפשר לנגן בו את המנגינות המקסימות שאותן הרועה אהב כל כך לנגן. הרועה שקע בייאוש עמוק, ולא ידע כיצד יעודד את נפשו.

עברו הימים, והרועה התחיל להתרגל לחליל החדש. הוא למד להסתפק במעט החורים שהיו בחליל, ולמד מנגינות חדשות. המנגינות אמנם היו פחות יפות, והכבשים כבר לא נמשכו אחריהן, אבל זה מה שהיה, והרועה למד לאהוב אותן כמו שהן...

עד היום הרועה מנגן לעצמו מנגינות פשוטות עם החליל הפשוט. הוא כבר לא מחפש את חלילו הקודם, הוא כבר התרגל לחליל החדש.

אם הרועה לא היה שוכח את הימים הטובים ההם, בהם היה מנגן בחליל הישן וכל העדר אחריו, הוא היה ממשיך לחפש את החליל הישן ואולי היה מוצא אותו. אבל כעת, אין סיכוי שימצא את החליל, מכיוון שאינו מחפש כלל..

הסיפור הזה הוא משל.. הרועה הוא עם ישראל, והמנגינה המתנגנת בחליל היא מנגינת החיים של עם ישראל. כשבית המקדש היה קיים, עם ישראל יכל לחיות את חייו בשלמות ובמלאות, כמו מנגינות החליל הנפלאות והמיוחדות שהתנגנו כשהחליל היה שלם, עם כל החורים. לעם ישראל היה טוב במצב הזה, הוא הרגיש חיים שלמים ונכונים.

אך לאחר שחטאנו, נחרב בית המקדש ועם ישראל הגיע למציאות של חליל עם פחות חורים, והמנגינה יצאה קטועה ומזוייפת.. ולכן בהתחלה היה יאוש והאנשים חשבו שכבר לא יוכלו לעבוד את ה'! אבל לאט לאט, הם התרגלו למצב החדש ולמדו לחיות איתו.

המנגינה המזוייפת כבר לא צרמה להם.. ואנחנו היום, ממשיכים עם החליל החדש והפשוט, חסר החורים, ומנגנים לעצמנו שברי מנגינות, בלי לחוש בכלל בחיסרון ובחוסר השלמות של מציאות בלי בית מקדש.

← הקורונה היא קצת מתנה בשבילנו, כי היא ממחישה לנו חזק מאוד איך אפשר להיות במציאות חסרה כל כך, כמו שדימיינו בשלב השלישי, ולמרות זאת להרגיש שהחיים מלאים ועשירים. הקורונה מטלטלת אותנו ומראה לנו איך בקלות אפשר להתרגל לחיים חסרים כל כך! אבל אנחנו לא רוצים להתרגל!! אנחנו לא רוצים להיות כמו הילדים שמשחקים בלי המקל או הפעמון.. אנחנו רוצים להרגיש את החוסר הגדול, להרגיש שאנחנו מנגנים רק שברים של מנגינות, וכל המנגינות היפות והטובות מחכות לרגע שייבנה בית המקדש ונוכל לחיות בשלמות אמיתית!

← חישבו, איך אנחנו יכולים להרגיש את החוסר של בית המקדש בחיים שלנו? מה אנחנו יכולים לעשות כדי לא להתרגל למציאות החסרה הזו? איזה תזכורת אנחנו יכולים לשים לנו כדי לזכור, שיש חיים שלמים יותר?

מוזמנים להעלות מחשבות ורעיונות לאתר התנועה במוצאי שבת. בין הזמנים יוגלו כנס!

ניסינו לשלב ארוך את האזנה להיינו כיום הם חסרים מאוד לעומת הימים של בית המקדש קיים.
אבל מה עצמם יהיה אם? מה כל כך טוב במציאות של בית המקדש?

מקווים מאוד לקבל את התשובה ונצטרף אליהם. אבל אם אלוהים לא- צ"ה וז"ה נניח נניח על כך שלב הבאה!